ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

10. dubna 2008 *

Ve věci C-442/06,

jejímž předmětem je žaloba pro nesplnění povinnosti na základě článku 226 ES, podaná dne 26. října 2006,

Komise Evropských společenství, zastoupená D. Recchia a M. Konstantinidisem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobkyně,

proti

Italské republice, zastoupené I. M. Bragugliou, jako zmocněncem, ve spolupráci s G. Fiengem, avvocato dello Stato, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

* Jednací jazyk: italština.

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení C. W. A. Timmermans, předseda senátu, L. Bay Larsen, K. Schiemann, J. Makarczyk a C. Toader (zpravodajka), soudci,

generální advokátka: J. Kokott,
vedoucí soudní kanceláře: R. Grass,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generální advokátky, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Svou žalobou se Komise Evropských společenství domáhá, aby Soudní dvůr určil, že Italská republika tím, že přijala a ponechala v platnosti legislativní nařízení č. 36 ze dne 13. ledna 2003 (běžný doplněk ke GURI č. 40, ze dne 12. března 2003), ve znění nařízení s mocí zákona č. 203 ze dne 30. září 2005 (GURI č. 230, ze dne 3. října 2005, s. 4, dále jen „legislativní nařízení č. 36/2003“), kterým se do vnitrostátního právního

řádu provádí ustanovení směrnice Rady 1999/31/ES ze dne 26. dubna 1999 o skládkách odpadů (Úř. věst. L 182, s. 1; Zvl. vyd. 15/04, s. 228), nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článků 2 až 14 této směrnice.

Právní rámec

Právní úprava Společenství

2 Dle článku 1 je cílem směrnice 1999/31 stanovit opatření, postupy a návody pro předcházení nebo maximální omezení negativních účinků skládkování odpadů na životní prostředí.

3 Článek 2 obsahuje seznam definic, které jsou v této směrnici použity. Uvádí zejména takové pojmy jako „odpady" a „skládky", přičemž posledně uvedenými se rozumí místa pro odstraňování odpadů pomocí jejich povrchového nebo podpovrchového ukládání. V článku 3 vymezuje směrnice 1999/31 oblast své působnosti tak, že se v podstatě vztahuje na všechny skládky uvedené v jejím článku 2.

4 V článcích 4 a 6 směrnice 1999/31 jsou rozlišeny tři kategorie skládek, a to skládky nebezpečných odpadů, skládky odpadů neklasifikovaných jako nebezpečné a skládky inertních odpadů, a tyto články stanoví, které odpady lze přijmout na skládky těchto tří kategorií.

5 Co se týče odpadů a způsobů úpravy nezpůsobilých k přijetí na skládku, tato směrnice v čl. 5 odst. 1 uvádí, že „[č]lenské státy stanoví vnitrostátní strategii za účelem provádění omezení biologicky rozložitelných odpadů ukládaných na skládku nejpozději dva roky po dni stanoveném [k provedení uvedené směrnice] a oznámí tuto strategii Komisi“, a v čl. 5 odst. 2 stanoví lhůty pro zavedení tohoto omezení odpadů.

6 Článek 10 směrnice 1999/31 stanoví pravidla týkající se nákladů spojených s ukládáním odpadů na skládku. Článek 11 a příloha II této směrnice zakotvují postupy týkající se přijímání odpadů na skládky, článek 12 a příloha III uvedené směrnice stanoví postupy kontroly a monitorování činností prováděných ve skládkách a článek 13 téže směrnice se týká postupu uzavření a následné péče o skládku.

7 Články 7 až 9 směrnice 1999/31 upravují řízení o povolení nových skládek. Směrnice rovněž stanoví zvláštní opatření pro stávající skládky. V tomto ohledu článek 14 této směrnice stanoví:

„Členské státy přijmou opatření, aby povolené skládky nebo skládky, které jsou v období provádění této směrnice již provozovány, mohly nadále fungovat pouze tehdy, budou-li v nejbližší možné době zavedena dále uvedená opatření, nejpozději však osm let ode dne stanoveného v čl. 18 odst. 1.

a) Ve lhůtě jednoho roku ode dne stanoveného v čl. 18 odst. 1 provozovatel skládky zpracuje a předloží ke schválení příslušnému orgánu plán úprav místa skládky

obsahující prvky uvedené v článku 8, jakož i veškerá nápravná opatření, která považuje za nutná pro splnění požadavků této směrnice s výjimkou požadavků uvedených v příloze [I] bodu 1.

b) Po předložení plánu úprav místa skládky přijme příslušný orgán konečné rozhodnutí, pokud jde o další provozování na základě zmíněného plánu a této směrnice. Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby v souladu s čl. 7 písm. g) a článkem 13 byl v nejkratším termínu ukončen provoz těch skládek, které neobdržely v souladu s článkem 8 povolení k pokračování provozu.

c) Na základě schváleného plánu úprav místa skládky povolí příslušný orgán nezbytné práce a stanoví přechodné období pro uskutečnění tohoto plánu. Veškeré stávající skládky, s výjimkou skládek uvedených v příloze I bodu 1, musí být ve lhůtě osmi let ode dne stanoveného v čl. 18 odst. 1 v souladu s požadavky této směrnice.

d) i) Ve lhůtě jednoho roku ode dne stanoveného v čl. 18 odst. 1 se články 4, 5 a 11[,] jakož i příloha II použijí na skládky nebezpečného odpadu.

ii) Po dobu tří let ode dne stanoveného v čl. 18 odst. 1 se článek 6 použije na skládky nebezpečného odpadu.“

8 Článek 18 směrnice 1999/31 stanoví lhůtu k provedení této směrnice následujícím způsobem:

„1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí nejpozději do dvou let od vstupu této směrnice v platnost. Neprodleně o tom uvědomí Komisi.

[…]“

9 Tato směrnice vstoupila v platnost dne 16. července 1999. Lhůta pro její provedení stanovená v článku 18 uplynula dne 16. července 2001.

10 Dne 19. prosince 2002 Rada Evropské unie přijala rozhodnutí 2003/33/ES, kterým se stanoví kritéria a postupy pro přijímání odpadů na skládky podle článku 16 a přílohy II směrnice 1999/31 (Úř. věst. 2003, L 11, s. 27; Zvl. vyd. 15/07, s. 314).

Vnitrostátní právní úprava

11 Legislativní nařízení č. 36/2003 provádí do italského práva veškerá ustanovení směrnice 1999/31.

12 V článku 5 zejména stanoví, že regiony musí ve lhůtě jednoho roku od jeho vstupu v platnost vypracovat a schválit program omezení biologicky rozložitelných odpadů obsažených ve skládkách. Stanoví rovněž lhůty, které je třeba dodržet pro postupné omezení těchto odpadů ve skládkách. Článek 6 legislativního nařízení č. 36/2003 provádí ustanovení směrnice 1999/31 týkající se odpadů nezpůsobilých k přijetí na skládky, zatímco jeho článek 11 stanoví postupy pro přijetí odpadů na skládky.

13 Článek 17 tohoto legislativního nařízení, nazvaný „Přechodná a závěrečná ustanovení", jenž zakotvuje pravidla týkající se zacházení se stávajícími skládkami, zní následovně:

„1. Skládky povolené ke dni vstupu v platnost tohoto nařízení mohou nadále přijímat odpady, pro které byly schváleny, až do 31. prosince 2006.

2. Při splnění podmínek a mezí přijatelnosti stanovených rozhodnutím meziministerského výboru ze dne 27. července 1984, zveřejněným v běžném doplňku ke [GURI] č. 253 ze dne 13. září 1984 […], je odstraňování v nových skládkách povoleno až do 31. prosince 2006, pokud jde o:

a) odpady dříve odesílané do skládek druhé kategorie, typu A, ve skládkách inertních odpadů;

b) odpady dříve odesílané do skládek první a druhé kategorie, typu B, ve skládkách odpadů neklasifikovaných jako nebezpečné;

c) odpady dříve odesílané do skládek druhé kategorie, typu C, a třetí kategorie, ve skládkách nebezpečných odpadů.

3. Držitel povolení uvedeného v odstavci 1 nebo jím zmocněný provozovatel skládky předloží ve lhůtě šesti měsíců ode dne vstupu v platnost tohoto nařízení příslušnému orgánu plán úprav místa skládky podle kritérií obsažených v tomto nařízení, včetně finančních záruk uvedených v článku 14.

4. Příslušný orgán odůvodněným rozhodnutím schválí plán uvedený v odstavci 3, povolí provozování skládky a stanoví práce k uvedení do souladu, způsoby provádění a konečnou lhůtu pro jejich dokončení, přičemž konec této lhůty nemůže v žádném případě připadat na období po 16. červenci 2009. […]

5. V případě zamítnutí plánu uvedeného v odstavci 3 uvede příslušný orgán způsoby a lhůty k uzavření skládky v souladu s čl. 12 odst. 1 písm. c).

[…]“

14 Rozhodnutí meziministerského výboru ze dne 27. července 1984, na které odkazuje čl. 17 odst. 2 legislativního nařízení č. 36/2003, rozděluje skládky do tří kategorií. Skládky druhé kategorie, typ C, a skládky třetí kategorie, na které odkazuje zmíněný čl. 17 odst. 2 písm. c), jsou skládkami určenými k přijímání toxických a nebezpečných odpadů (body 4.2.3.3. a 4.2.4. uvedeného rozhodnutí).

Postup před zahájením soudního řízení

15 V důsledku stížnosti na nesprávné provedení směrnice 1999/31 legislativním nařízením č. 36/2003 zaslala Komise Italské republice dne 17. října 2003 dopisem výzvu, ve které uvedla, že toto legislativní nařízení nebylo v souladu s články 2, 5, 6, 10, 13 a 14 této směrnice. V úvodu tohoto dopisu Komise zdůraznila, že úvahy v něm obsažené „[nemají vliv na] skutečnost, že následné otázky [by mohly] případně být položeny italským orgánům".

16 Italská republika na tento dopis odpověděla dvěma samostatnými dopisy ze dne 12. prosince 2003 a ze dne 28. ledna 2004.

17 Dne 9. července 2004 zaslala Komise tomuto členskému státu doplňující výzvu dopisem, ve které vyjádřila pochybnosti ohledně správnosti provedení nejen článků směrnice 1999/31 obsažených v počáteční výzvě dopisem, ale rovněž článků 3, 4, 7 až 9, 11 a 12 téže směrnice. Mimoto vyzvala Italskou republiku k poskytnutí informací

o přesném počtu skládek, na které se neuplatnila ustanovení zmiňované směrnice týkající se nových skládek, jakož i k podání vyjádření ve lhůtě dvou měsíců od obdržení doplňující výzvy.

18 Jelikož Komise nepokládala vysvětlení podaná Italskou republikou za dostatečná, zaslala posledně uvedené dne 19. prosince 2005 odůvodněné stanovisko. Do něho nezahrnula některé ze skutečností vytýkaných v počáteční výzvě dopisem a potvrdila vytýkané skutečnosti vycházející z neslučitelnosti vnitrostátních právních předpisů týkajících se stávajících skládek se směrnicí 1999/31. Italské republice rovněž nařídila přijmout opatření nezbytná k tomu, aby vyhověla tomuto stanovisku ve lhůtě dvou měsíců od jeho přijetí.

19 Vzhledem k tomu, že Komise nepovažovala argumenty předložené Italskou republikou v odpovědi dopisem ze dne 28. února 2006 na uvedené stanovisko za přesvědčivé, podala projednávanou žalobu.

K žalobě

K námitce nepřípustnosti, vycházející z vady postupu před zahájením soudního řízení

20 Italská republika namítá, že postup před zahájením soudního řízení je stižen vadou, jež způsobuje nepřípustnost žaloby Komise. Uvádí, že tento orgán změnil vytýkané skutečnosti, které uplatňoval. Zatímco totiž v počáteční výzvě dopisem Komise ohledně zacházení se stávajícími skládkami uplatňovala neslučitelnost legislativního

nařízení č. 36/2003 s článkem 14 směrnice 1999/31, tak v doplňující výzvě dopisem se dovolávala porušení článků 2 až 14 téže směrnice. Tento členský stát rovněž zdůrazňuje, že se Komise již v počáteční výzvě dopisem zmínila o tom, že se mohou později objevit „nové pochybnosti" ohledně slučitelnosti se směrnicí 1999/31 vnitrostátních právních předpisů ji provádějících. Taková zmínka Komisi umožňuje změnit vytýkané skutečnosti, uplatňované proti tomuto členskému státu, podle jejích požadavků a aniž by musela zahájit nové řízení pro nesplnění povinnosti. Mimoto, rozšíření doplňující výzvy dopisem o nové vytýkané skutečnosti představuje porušení povinnosti loajální spolupráce zakotvené v článku 10 ES.

21 Komise popírá existenci takového porušení, jelikož cílem doplňující výzvy zaslané dopisem Italské republice bylo doplnění nových vytýkaných skutečností nebo změna již dříve vytýkaných skutečností. Za účelem upřesnění toho, co bylo uvedeno ve výzvě dopisem, a pro doplnění rozboru odpovědi vnitrostátních orgánů Komise zasílá dotčenému členskému státu odůvodněné stanovisko. Naproti tomu, v souladu s článkem 226 ES za účelem rozšíření uplatňovaných vytýkaných skutečností Komise zmiňovanému státu zasílá doplňující výzvu dopisem, ohledně níž má tento stát možnost předložit své argumenty.

22 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury představuje řádný průběh postupu před zahájením soudního řízení základní záruku požadovanou Smlouvou o ES nejen pro ochranu práv dotyčného členského státu, ale i k zajištění, že předmětem případného soudního řízení bude jasně vymezený spor. Z tohoto požadavku vyplývá, že cílem výzvy dopisem je jednak vymezit předmět sporu a oznámit členskému státu, vyzvanému k předložení vyjádření, skutečnosti nezbytné pro přípravu jeho obrany, a jednak umožnit mu vyhovět požadavkům dříve, než bude podána žaloba k Soudnímu dvoru (rozsudky ze dne 13. prosince 2001, Komise v. Francie, C-1/00, Recueil, s. I-9989, bod 54, a ze dne 5. listopadu 2002, Komise v. Německo, C-476/98, Recueil, s. I-9855, body 46 a 47).

23 Komise zaslala Italské republice doplňující výzvu dopisem, v níž stanovila tomuto členskému státu novou lhůtu pro předložení vyjádření, před tím, než mu zaslala odůvodněné stanovisko založené na vytýkaných skutečnostech shodných s vytýkanými skutečnostmi obsaženými v této doplňující výzvě dopisem. V důsledku toho Komise neporušila práva obhajoby, jelikož Italská republika měla možnost připravit si svou obranu před obdržením odůvodněného stanoviska.

24 V důsledku toho je nutné zamítnout tuto námitku nepřípustnosti vznesenou Italskou republikou.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článků 2 až 14 směrnice 1999/31, vyplývajícímu z prodlení s provedením této směrnice

Argumentace účastníků řízení

25 Komise tvrdí, že z důvodu opožděného provedení směrnice 1999/31, ke kterému došlo až 27. března 2003 prostřednictvím vstupu v platnost legislativního nařízení č. 36/2003, zatímco k tomuto provedení mělo dojít před 16. červencem 2001, bylo podle italského práva se skládkami povolenými mezi 16. červencem 2001 a 27. březnem 2003 zacházeno způsobem, jenž je vyhrazen pro stávající skládky, a nikoli přísnějším způsobem stanoveným pro nové skládky. Italská republika tak ohledně těchto skládek porušila články 2 až 14 této směrnice, jelikož tyto články

nebyly uplatněny na všechny tyto skládky, které naopak měly být považovány za nové skládky. Italské orgány se tak úmyslně rozhodly porušit dotčená ustanovení práva Společenství, jelikož i opožděným provedením uvedené směrnice mohly a měly podrobit tyto skládky režimu vyhrazenému touto směrnicí novým skládkám.

26 Komise dodává, že skutečnost, uplatňovaná v průběhu správního řízení, že Italská republika jednostranně upřednostnila vyčkat přijetí rozhodnutí 2003/33, neodůvodňuje prodlení s provedením směrnice 1999/31. Toto provedení totiž nijak nezávisí na existenci takového aktu, jelikož v souladu s toutéž směrnicí členské státy měly použít vnitrostátní kritéria, jež jsou v souladu s ustanoveními přílohy II této směrnice.

27 Italská republika zaprvé uplatňuje námitku nepřípustnosti tohoto žalobního důvodu, když tvrdí, že Komise nemůže zahájit řízení u Soudního dvora na základě zpoždění v provedení směrnice 1999/31, jelikož prováděcí legislativní nařízení bylo přijato před postupem před zahájením soudního řízení, a že toto prodlení představuje skutečnost, kterou nelze odstranit.

28 Tento členský stát zadruhé namítá, že zmiňované prodlení způsobilo potřebu podrobit, z čistě technických a administrativních důvodů, skládky povolené v období mezi koncem lhůty pro provedení směrnice 1999/31 a datem vstupu v platnost legislativního nařízení č. 36/2003 povinnostem stanoveným touto směrnicí pro stávající skládky. Pro tyto skládky, které již obsahovaly určité množství odpadu, bylo totiž potřeba stanovit přechodné období, během kterého museli držitelé povolení k provozování skládky provést jejich úpravu. Tento přechodný režim krom toho odpovídá nezbytnosti nevytvořit pro hospodářské subjekty, které již měly taková povolení

k datu vstupu uvedeného legislativního nařízení v platnost, situaci nerovnosti. Předmětný režim byl v každém případě mimořádně restriktivní a stanovil kratší kogentní lhůtu pro předložení plánu úprav místa skládky, než je lhůta stanovená ve směrnici 1999/31.

Závěry Soudního dvora

29 K námitce nepřípustnosti, kterou vznesla Italská republika, vycházející z neexistence zájmu na konstatování prodlení s provedením směrnice 1999/31, je třeba uvést, že návrhová žádání v této žalobě, zejména v rozsahu, v němž jsou založena na prvním žalobním důvodu, nesměřují ke konstatování takového prodlení, ale ke konstatování neslučitelnosti přechodných ustanovení legislativního nařízení č. 36/2003 s touto směrnicí, co se týče zacházení se skládkami otevřenými v období od data uplynutí lhůty pro provedení této směrnice až do data vstupu tohoto legislativního nařízení v platnost.

30 Jak přitom vyplývá z judikatury Soudního dvora, členský stát, který neprovedl ve stanovené lhůtě směrnici Společenství a proti kterému byla podána žaloba pro nesplnění povinnosti, jejímž předmětem není tato nečinnost, nýbrž nesplnění povinnosti vyplývající z této směrnice, se nemůže dovolávat skutečnosti, že nepřijal opatření nezbytná k provedení uvedené směrnice, za účelem námitek proti přípustnosti žaloby, a tedy proti tomu, aby Soudní dvůr přezkoumal návrh směřující k určení zmiňovaného nesplnění povinnosti (rozsudek ze dne 11. srpna 1995, Komise v. Německo, C-431/92, Recueil, s. I-2189, bod 23).

31 Námitka nepřípustnosti prvního žalobního důvodu, vycházející z neexistence právního zájmu Komise na podání žaloby, tudíž musí být zamítnuta.

32 Pokud jde o opodstatněnost tohoto žalobního důvodu, je třeba konstatovat, že jak uvedla správně Komise a Italská republika to nezpochybnila, legislativní nařízení č. 36/2003 nestanoví, že se na skládky povolené v období mezi datem uplynutí lhůty pro provedení směrnice 1999/31 a datem vstupu tohoto legislativního nařízení v platnost uplatní ustanovení týkající se nových skládek, tedy zejména články 2 až 13 uvedené směrnice. Naopak zakotvuje použití, na tyto skládky, režimu vyhrazeného pro stávající skládky tím, že se na ně uplatní proces úprav stanovený v jeho článku 17.

33 Přitom z ustálené judikatury vyplývá, že členský stát se nemůže dovolávat opožděného provedení směrnice z jeho strany za účelem odůvodnění nedodržení jiných povinností uložených toutéž směrnicí nebo prodlení s jejich výkonem (viz rozsudky ze dne 13. dubna 2000, Komise v. Španělsko, C-274/98, Recueil, s. I-2823, bod 22, a ze dne 8. listopadu 2001, Komise v. Itálie, C-127/99, Recueil, s. I-8305, bod 45). Pokud totiž směrnice, jako je směrnice dotčená v projednávaném případě, stanoví jednoznačné povinnosti pro příslušné vnitrostátní orgány, členské státy, jež neprovedly tuto směrnici, se nemohou považovat za zproštěné povinnosti dodržovat tyto povinnosti po uplynutí lhůty pro provedení a nemohou prostřednictvím přechodných ustanovení vyloučit použití ustanovení uvedené směrnice. Uznání takové možnosti státu by tomuto státu umožnilo oddálit lhůtu pro provedení (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 9. srpna 1994, Bund Naturschutz in Bayern a další, C-396/92, Recueil, s. I-3717, bod 19).

34 Z toho vyplývá, že Italská republika měla na skládky povolené mezi 16. červencem 2001 a 27. březnem 2003 použít ustanovení směrnice 1999/31 týkající se nových

skládek, obsažená v jejích článcích 2 až 13. Přijetím a ponecháním v platnosti legislativního nařízení č. 36/2003, jež vylučuje takové použití, tudíž nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z těchto článků.

35 Mimoto tím, že na nové skládky uplatnila režim upravený v článku 14 směrnice 1999/31 týkající se stávajících skládek, nesplnila rovněž povinnosti vyplývající z tohoto článku.

36 Krom toho důvody, kterých se tento členský stát dovolává za účelem odůvodnění prodlení s provedením a uplatňováním směrnice 1999/31, vycházející z nezbytnosti vyčkat přijetí rozhodnutí 2003/33, nejsou opodstatněné. Cílem tohoto rozhodnutí je totiž zpřesnění pravidel týkajících se kritérií a postupů pro přijímání odpadů na skládky. Tato pravidla jsou přitom uvedena v této směrnici a jejich uplatnění není podmíněno přijetím takového rozhodnutí na základě článku 16 uvedené směrnice.

37 V důsledku toho musí být první žalobní důvod uplatňovaný Komisí na podporu její žaloby považován za opodstatněný.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 14 písm. d) bodu i) směrnice 1999/31

Argumentace účastníků řízení

38 Ve svém druhém žalobním důvodu Komise tvrdí, že čl. 14 písm. d) bod i) směrnice 1999/31, jenž zakotvuje přechodná pravidla pro skládky nebezpečných odpadů,

stanoví, že její články 4, 5 a 11, jakož i její příloha II se použijí od 16. července 2002 na stávající skládky, zatímco legislativní nařízení č. 36/2003 vůbec nestanoví použití těchto ustanovení na tytéž skládky, přičemž naopak pouze v čl. 17 odst. 2 písm. c) zakotvuje přechodná pravidla výlučně pro nové skládky. Toto posledně uvedené ustanovení je tak v rozporu nejen s čl. 14 písm. d) bodem i) této směrnice, ale rovněž s ustanoveními, jež je třeba uplatnit na stávající skládky, tedy zejména s články 4, 5 a 11, jakož i s přílohou II zmiňované směrnice. Mimoto, italské právní předpisy použitelné na posledně uvedené skládky před vstupem směrnice 1999/31 v platnost s nimi rovněž nejsou v souladu.

39 Italská republika poznamenává, že případné shledání nesplnění povinnosti vyplývající z tohoto žalobního důvodu jí neumožní přijmout opatření nezbytná pro dosažení souladu se směrnicí 1999/31, jelikož rozsudek Soudního dvora bude vydán po uplynutí stanovené lhůty, co se týče přechodného režimu týkajícího se skládek nebezpečného odpadu, po 31. prosinci 2006.

40 Co se týče opodstatněnosti tohoto druhého žalobního důvodu, tento členský stát zdůrazňuje, že článek 17 legislativního nařízení č. 36/2003 správně provádí čl. 14 písm. d) bod i) směrnice 1999/31, jelikož zakotvuje použití jejích článků 4, 5 a 11 na stávající skládky. Podle odstavců 3 až 5 uvedeného článku 17 měli totiž provozovatelé těchto skládek nejpozději 27. září 2003 předložit příslušnému orgánu plán úprav místa skládky. Tento příslušný orgán má schválit takový plán ve světle podmínek stanovených ustanoveními provádějícími tuto směrnici týkajícími se klasifikace skládek a podmínek umožňujících provozování posledně uvedených před 16. červencem 2009, tedy lhůtou stanovenou uvedenou směrnicí pro dokončení úprav stávajících skládek.

41 Mimoto čl. 17 odst. 2 písm. c) legislativního nařízení č. 36/2003, jehož se dovolává Komise, zakotvuje přechodné ustanovení, podle kterého mohou být nebezpečné

odpady, které byly na základě právní úpravy předcházející tomuto legislativnímu nařízení určeny na skládky nebezpečných a toxických odpadů, přijaty na takové skládky do 31. prosince 2006. Přitom podle Italské republiky tato právní úprava, zejména ministerské nařízení č. 141 ze dne 11. března 1998 (GURI č. 108 ze dne 12. května 1998, s. 22), i přesto že neprovedla ustanovení směrnice 1999/31, stanovila zákazy a zvláštní postupy pro přijímání těchto odpadů na výše zmíněné skládky v souladu s pravidly stanovenými touto směrnicí.

Závěry Soudního dvora

42 K námitce nepřípustnosti uplatněné Italskou republikou je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury se existence nesplnění povinnosti musí posuzovat vzhledem ke stavu, v němž se členský stát nacházel v době, kdy uplynula lhůta stanovená v odůvodněném stanovisku. Dokonce tak i v případě, kdy nesplnění bylo po uplynutí této lhůty odstraněno, existuje stále zájem na pokračování řízení pro nesplnění povinnosti, spočívající zejména ve stanovení základu pro uplatnění odpovědnosti členského státu, kterou může nést v důsledku nesplnění povinnosti vůči těm, kterým z tohoto nesplnění plynou práva (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 18. března 1992, Komise v. Řecko, C-29/90, Recueil, s. I-1971, bod 12, a ze dne 14. dubna 2005, Komise v. Lucembursko, C-519/03, Sb. rozh. s. I-3067, body 18 a 19).

43 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že čl. 17 odst. 2 písm. c) legislativního nařízení č. 36/2003 obsahuje přechodné ustanovení týkající se skládek nebezpečných odpadů, jež, jak to potvrzuje Italská republika, bylo použitelné rovněž v okamžiku uplynutí lhůty poskytnuté tomuto členskému státu k tomu, aby vyhověl odůvodněnému stanovisku, které mu zaslala Komise.

44 Je třeba krom toho zdůraznit, že na rozdíl od toho, co tvrdí uvedený členský stát, nesplnění povinnosti vytýkané Komisí je založeno na neslučitelnosti několika ustanovení italského práva použitelných na zmiňované skládky s právem Společenství. Mezi ně patří nejen ustanovení, jež uvádí odpady, které mohou být přijaty na tyto skládky, pro které legislativní nařízení č. 36/2003 stanoví přechodné podmínky pro zacházení, ale rovněž ustanovení týkající se nakládání s odpady a postupu pro jejich přijímání na skládky.

45 Z toho vyplývá, že druhý žalobní důvod, týkající se porušení čl. 14 písm. d) bodu i) směrnice 1999/31, je přípustný.

46 K opodstatněnosti tohoto druhého žalobního důvodu je třeba připomenout, že čl. 14 písm. d) bod i) této směrnice stanoví, že její články 4, 5 a 11, jakož i její příloha II se použijí na stávající skládky nebezpečných odpadů ve lhůtě jednoho roku ode dne uplynutí lhůty pro provedení uvedené směrnice, tedy od 16. července 2002. Toto ustanovení tak nezávisle na délce procesu úprav stávajících skládek, který má být dokončen 16. července 2009, stanoví krátkou lhůtu pro použití uvedených ustanovení na tyto skládky.

47 Naproti tomu, jak Komise správně zdůraznila, čl. 17 odst. 2 písm. c) legislativního nařízení č. 36/2003, jenž stanoví zejména přechodná ustanovení týkající se nakládání s nebezpečnými odpady, se nepoužije na nové skládky a nezakotvuje žádné přechodné ustanovení pro nakládání s těmito odpady ve stávajících skládkách.

48 Na rozdíl od toho, co tvrdí Italská republika, čl. 17 odst. 3 až 5 legislativního nařízení č. 36/2003 nestanoví použití článků 4, 5 a 11 ani přílohy II směrnice 1999/31 na tyto skládky od 16. července 2002. Toto ustanovení vnitrostátního práva totiž stanoví pouze proces úprav, který se použije na všechny skládky, nezávisle na kategorii, do které patří. Podle tohoto ustanovení musí držitel povolení k provozování skládky ve lhůtě šesti měsíců ode dne vstupu v platnost tohoto nařízení předložit příslušnému orgánu plán úprav místa skládky. Posledně uvedený povolí provozování skládky a stanoví práce k uvedení do souladu, způsoby provádění a konečnou lhůtu pro jejich dokončení. Úprava skládky musí být dokončena před 16. červencem 2009.

49 Krom toho, během přechodného období umožňujícího úpravu stávajících skládek vnitrostátní právní předpisy předcházející legislativnímu nařízení č. 36/2003, jež se týkaly postupu odstraňování nebezpečných odpadů, i když zakotvovaly zvláštní ustanovení pro přijímání těchto odpadů na skládky, nezajišťovaly úplné použití článků 4, 5 a 11 směrnice 1999/31 na skládky přijímající tyto odpady. Italská republika totiž v žalobní odpovědi připustila, že tato vnitrostátní právní úprava neměla stejný obsah jako relevantní ustanovení uvedené směrnice.

50 Z těchto úvah vyplývá, že druhý žalobní důvod uplatňovaný Komisí musí být rovněž považován za opodstatněný.

51 V důsledku toho je třeba určit, že Italská republika tím, že přijala a ponechala v platnosti legislativní nařízení č. 36/2003, kterým se do vnitrostátního právního řádu provádí ustanovení směrnice 1999/31,

– v rozsahu, v němž toto legislativní nařízení nestanoví použití článků 2 až 13 směrnice 1999/31 na skládky povolené po datu uplynutí lhůty pro provedení této směrnice a před datem vstupu v platnost uvedeného legislativního nařízení, a

– v rozsahu, v němž jím není proveden čl. 14 písm. d) bod i) uvedené směrnice,

nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článků 2 až 14 směrnice 1999/31.

K nákladům řízení

52 Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a Italská republika neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

1) **Italská republika tím, že přijala a ponechala v platnosti legislativní nařízení č. 36 ze dne 13. ledna 2003, ve znění pozdějších předpisů, kterým se do vnitrostátního právního řádu provádí ustanovení směrnice Rady 1999/31/ES ze dne 26. dubna 1999 o skládkách odpadů,**

   – **v rozsahu, v němž toto legislativní nařízení nestanoví použití článků 2 až 13 směrnice 1999/31 na skládky povolené po datu uplynutí lhůty pro provedení této směrnice a před datem vstupu v platnost uvedeného legislativního nařízení, a**

   – **v rozsahu, v němž jím není proveden čl. 14 písm. d) bod i) uvedené směrnice,**

   nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z článků 2 až 14 směrnice 1999/31.

2) **Italské republice se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Podpisy.